

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Ρ.

Γνωστή υπό τὸν τίτλον τῆς ὥραιας κρεολῆς: δὲν λείπει ἀπὸ κανένα κοσμικό κέντρο, ὃντος ἀμέσως γίνεται ἀντιληπτὴ ἡ παρουσία της, χάρις στὴν φανταστικὴν εὐμορφία της, τὰ μάτια τῆς οποίης προσηγόριζον σαν μάργα ζαΐ, τὰ μαλλιά της μάτια σαν ἔβενος. Πάντοτε ντυμένη μαύρα ἡ τῆς τουαλέτης τῆς διακρίνει ιδιαίτερο γοῦστο, καὶ μία τεχνική κούνι. Τελευταίως ἀλλάζει πρόγραμμά καὶ μᾶλλον ἀπέχει ἀπὸ τὸ Σπορτίν κλόδον καὶ τὸ Τροκαντέρο ποὺ συνήθως είνε τακτικὴ θασάτης. Μερικοὶ ἀπόδιδον τὴν ἀπούσια τῆς σὲ λόγους καρδιακούς.

Μοντανίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ νήσος τοῦ Μυρτίνου φέτος είχε ρεκόφ κοσμικῆς κυνήσεως. Οἱ γνωστότεροι ἀθηναϊκοὶ τύποι παρήλασαν ἀπὸ τὸ Ποσειδώνιον, μεταξὺ αὐτῶν ἡ κ. Σωμιάτη, ἡ κ. Κ. Δοσίν, ἡ κ. καὶ δῖς Μουτσούνη, δῖς Ἀνδριανάκη, ἡ κ. καὶ δῖς Μετρέτη, ἡ κ. καὶ δεξὶ Ἡσαΐα, ἡ κ. Δεμερτζή, ἡ κ. Τσουκαλᾶ, αἱ δεξὶ Κωστή, ἡ κ. καὶ ἡ δῖς Κουλουμβάχη, ἡ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, ἡ κ. Σκένετης, ἡ κ. Κάμπερμπατς, ἡ δῖς Μητσοτάκη, ἡ κ. καὶ δῖς Κόντονη, ἡ κ. Σατία, ἡ κ. Δεληγάνην, ἡ κ. Καλβοκορέζη, ἡ κ. Σ. Μερκόνων, κτλ.

— Δύο ἔξαιρετοι καὶ ἀντίθετοι τύποι εἰμορφιᾶς. Ἡ δῖς Κόντονη μελαχρονή, ἐκφραστική, καὶ πολὺ ἀλλοκοινή φυσιογνωμονία. Σιλουεττή εὐλύνιστη καὶ λεπτοψής. «Ἐναὶ ἐμψυχον κροκή τῆς «Βόγκ» μὲ φροέματα, ἀπλά, εἰδός καζάκων καὶ μπλούζων, ὡς ἐπὶ τούτον λευκά, πρόγραμμα ποὺ συντελεῖ νά είναι πλέον καταπανές τὸ μελαχρονὸν χρώμα της. Τὰ μαλλιά της κομψάνεν ἐντελῶς ἀλλὰ γάνγρα-μπό.

— Μία εὐχάριστης τάσης ἦθεσι στὸν ἀντέρον τούτο ήτο ἡ δῖς Μητσοτάκη λευκή, ξανθή, κατατομή θυμασία σαν Παναγία τοῦ Ραφαήλου.

— Ἡ ύπεροχη τῆς κοινωνίτης, σιλουεττής, καὶ ὥραιάς τουαλέτας ἄγηκεν εἰς τὴν κ. Πετρόδη καὶ τὴν δασκάλανή της Ἡσαΐα, ἵσαν οὕτως είπει τὰ μαννικεν τὸ δροσερὸν νησιοῦ.

— Ἡ περισσότερον θυμασίστεια τουαλέτα τηναὶ μάτια μια τουαλέτα χροῦ τῆς Δίδως Ἡσαΐα μοντέλο Παριζιάνικο τοῦ δόποιον ἡ ἀείσια ύπερβραίνει τῆς δυὸς δεκάδες χιλιάδων, λευκή γαρνιρισμένη μὲ ἄνην.

— Τὰ κοστούματα τοῦ μπάνιου τῆς Καστ Πετρόδη ἀφρίσαν ἐποχὴν λόγου γούστου, κοκκεταρίας, καὶ ἐκτελέσεως.

— Εἰς τὴν φαρδία Κώστα ἔγινεται ἡ παρέλασις τῶν κοινωνέτων καὶ τῶν πλέον ὥραιών κορμοστασιῶν. Τὸ δέσμα ἡ δῖς ἀπολύτως εὐχάριστον ἀν ὅν περισσότεροι κύριοι δησαν ὑπὲρ τὸ δέσιον ἀπεμέλητον. «Ἀντιθέτως αἱ περισσότερες κυρίες καὶ Δεσποινίδες ἥσαν σαν λαζαντάνα λουλούδιο μὲ κρημαστά μεταξῶτα κοστούματα μπάνιου, σὲ χρώματα πράσινα, μπανάνας, ρουμπί, πορτοκαλία, σάξε, μαύρα, σάστρα.

— Τὴν παρέλθουσαν Πέμπτην χορευτική βραδειά παρὰ τῷ κ. καὶ τῷ κ. Δημητρίαδη στὴν μαγεική ταράπα τῆς ἑσοχῆς ἐπανέλεψεν των, ἵστης ἡ διαθητική διασκευασμένη χάρις στὸν καλλιτεχνικὸν διάκοσμον, διστις ἡδονή διασκευασμένος μὲ καταπληκτική μαεστρία.

— Καναπέδες καὶ πολυθρόνες ἀπὸ ἡδύ λατέρινο, ἀντίθεσις πολὺ ὥραια τὰ τραπεζίκα καὶ οἱ λάμπες ἀπὸ κόκκινη λακκή τσωγραφιμένη μαύρα ὅδες καὶ χοῦν. Στῆς γονιές κάτιν πελώμων τηλίκεις κόκκινες καὶ χρονία συνεπλήρωνταν τὸν μοδένο διάκοσμον.

— Μερικά τραπέζια μπροτίκη συγκεντρώνονταν τὶς πλέον φανατικές μποτιζότοις. Δυνατέπεια είνε διατεθεμένα με Μαζόνικ. Σὲ μάγνη τρεῖς ἀπὸ τὰς γνωστοτέρες «Ἀνθητίστες καταγίνονται εἰς τὸ νά επιτυχεῖν τὸ πανγκόδη τῆς μόδας «Μό—χρονας».

— Αφιστεταις σὲ χάριν καὶ εὐμορφιά αἱ Δίδως Δημητριάδη μὲ τουαλέτα ἀπὸ διστέλλα σὲ χρόμα μπανάνας καὶ μονσελένια διοισχυρή, καὶ ἡ δίλη μὲ τουαλέτα ἀπὸ βελούδο μπούν—τέρρος, ἀπὸ τὰ ὥραιατρα καὶ νεώτερα Παριζιάνικα μοντέλα.

— Μεταξὺ τῶν παρευρεθεῖσῶν ἡ κ. καὶ ἡ δῖς Χαρισιάδη ἔξι Αλεξανδρείας τουαλέτα λεντέρι ἀπὸ μονσελένια μπούν ντε-ρός καὶ διστέλλεις κιτρίνες. Ἡ κ. καὶ δῖς Ζιζίνα τουαλέτα, μια διδύτηπη δοσον καὶ λευκά τουαλέτα, ἀπὸ μονσελένια «οιλέ» κατέληπτον σὲ «πλανώ» δαντελλήτη καὶ γαρνιρισμένη μὲ στράξ. Ἡ κ. Αργυρούπολου τουαλέτα μοβ δός. Ἡ δῖς Πετροκοκκίνη τουαλέτα ζωγρέτη κόκκινη, ἡ δῖς Διαμαντούσην τουαλέτα ἀπὸ λευκή δαντέλλα.

— Τὴν προσεκή Πέμπτη τὸ δευτέρον ταράπαντα πάρτυ-μπούν-ά-συνορτζή, μὲ νούμερα κοσμικά καὶ τὸ Τούρ Χαβιέν, παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Κ.

— Ἡ ἔχουσα πλειονοψήρια θυμασιτικῶν ψήφων δις Μ. Σ. ἐπέστρεψεν πρὸ διλγών ημερών ἀπὸ τὸ Παρίσιο ὑπέρ ποτε ὥραια καὶ σμάρατ.

“Μοντανίν

‘Ο Ροσσίν καὶ τὸ χγκλάδι του

Μιὰ μέρα μιὰ ἐπιτροπὴ πῆγε γ' ἄναγγειλει ἐπισήμως στὸ Ροσσίν, διτὶ οἱ συμπολίτες τοι εἰς ἔνδεκη τιμῆς πρὸς αὐτὸν παρόγγειλαν μιὰ μαρμάρινη ποτηρή του ὥποια θά στόλιζε τὴν κεντρικότερη πλατεία τῆς γενεθλίου του πόλεως.

Στὴν ἀρχὴ δι μέγις μουσικός ἀκούγει μὲ τὴν συνειδητικήν ἀδιαφορία ποτὲ εἶχε πάντοτε γιὰ οὐ συνειδητικών γύρω του. ‘Άλλα σὲ λιγότερο:

— Καὶ θὰ στοιχίσῃ ἀκριβά τὸ ἀγαλμά μου αὐτό;

— Οὐ δύοδεκα χιλιάδες φράγκα.

— Δώδεκα χιλιάδες φράγκα! Τόσο πολύ; φώναζε ὁ Ροσσίν. Λοιπὸν δόστε μου ἐπίσης καὶ σᾶς ὑπόσχομα γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διτὶ κάθε ἐπίσημην ἡμέρα νὰ πηγαίνω ὥριος ὥριος καὶ νὰ στέκομαι στὸ βάθρο ποτὲ θὰ στήσετε τὸ ἀγαλμά μου. ‘Ετσι ἔσεις θὰ ἔχετε τὸ πρωτότυπο ἀντὶ του ἀντιτύπου, ἀλλά καὶ ἐγὼ θὰ κερδίσω δύοδεκα χιλιάδες φράγκα.

‘Ο Γεωργίος Α'. κι' ὁ Δημάρχος

Κάποτε οἱ βασιλεὺς Γεώργιος, πεισιδενόντας στοὺς δῆμους τῆς Θεοσπάλαιας, κατέλουσε στὸ σπίτι ενὸς Δημάρχου. Στὸ τραπέζιο ὁ βασιλεὺς ἤρθησε τὸ Δημάρχο:

— Καὶ πῶς είνε ἐδῶ τὰ πλάγματα, κ. Δημάρχο;

— Ο Δημάρχος γομίζοντας διτὶ διτὸ Βασιλεὺς καὶ τὴν ἐπάντη πλάτη :

— Μήν τὰ ωτᾶς; Μεγαλεύσας μὲ τὴν ἀπρόσδοκην αὐτὴν ἀπάντησην :

— Βασιλεὺς γομίζοντας μὲ τὴν πλάτη :

— Κύριε Δημάρχο, δὲ μὲ καταλάβατε : σᾶς ἐρώτηση πᾶς είνε τὰ πλάγματα τοῦ Δημάρχου :

— Ἄγραμάτα διμάρχος γομίζοντας διτὶ διτὸ Βασιλεὺς τὸν ἐρωτητην γιὰ τὰ ποινιά, τὰ «πράματα», τοῦ πομένος Δήμου τὸν δόποιο είχε :

— Μεγαλεύσατε, τοῦ Δημάρχου, πλάτην, καὶ σᾶς δώσω μὰ ίδεας τῆς ἔξουσίας μου ;

— Καὶ χωρὶς νὰ περιμένω τὴν ἀπάντηση τοῦ Φρειδερίκου, δὲ μέγας Πέτρος έκαψαν τὸ πολιτικό του σύστημα ; Καὶ δέλτες, τοῖς εἴλετε ἔχαψαν, νὰ σᾶς δώσω μὰ ίδεας τῆς ἔξουσίας μου ; Καὶ χωρὶς δισταγόνη πλόηση στὸ κενό. — Πλάτης δισταγόνης τοῦ Βασιλεύος τοῦ Δημάρχου, τοῦ πομένος Δημάρχου τοῦ διέταξε :

— Πρόδημε !

— Ο κοζάκος κοίταξε τὸν Τσάρο, τὸν ἐχαριτέπος εὐθύτενέστατος καὶ χωρὶς δισταγόνη πλόηση στὸ κενό.

— Πλάτης δισταγόνης τοῦ Βασιλεύος τοῦ Δημάρχου, τοῦ πομένος Δημάρχου τοῦ Τσάρου ; Εχετε ἔσεις τέτοιους υπηρόδους ;

— Εύτυχως δι ! απάντησε ο Φρειδερίκος.

‘Ο Μπέρναρ Σόου καὶ σι ὁ όχληροι

‘Ο Μπέρναρ Σόου καὶ δὲ πρίγκηψ τῆς Ούδαλιας είναι οἱ δύο ἀνδρῶποι τῆς Ἀγγλίας ποὺ ψήστανται τὰς ἐνοχλήσεις ἀγνώστων ἀνδρῶποι οἱ δόποι τοὺς πλησιάστοντας καὶ τοὺς μιλοῦν.

‘Ενα βράδυ ποτὲ ἡ δίγλυς φιλόσοφος καὶ δραματικὸς συγγραφεὺς ἐκοίταξε σκεπτικὸς σ' ἓντες τὰς ζευγή να χορεύσουν ὑπὸ τοὺς ἱζους τῆς τάξις μάνταν μὲ κομψωτάτη κυρία τῆς ἀριστοκρατίας τὸν ἐπλήσιασθε :

— Είσθε δι Μπέρναρη Σόου ; τὸν ἐρώτησε.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ἀνύσχος καὶ συνοφρούμενος.

— Είντας ἡλικία πάσι τέσσερα μέγας σοσιαλιστής ; έρατα καὶ κυρία.

— Αλλούνον, κυρία μου, μάντανα ὃ συγγραφεὺς θυμωμένος καὶ μὲ κάποιο φλέγμα, δὲν είμαι παρὰ ἔνας φυτοφάγος....

‘Ο Συλλέκτης

